

HET HART VAN EEN
COWBOY

EEN TWIN BRIDGES-VERHAAL

DEBRA ELIZA MANE

HET HART *van een cowboy*

EEN TWIN BRIDGES VERHAAL

DEBRA ELIZA MANE

VAN DEZELFDE AUTEUR

Leven als prinses in Texas

Liefde in Twin Bridges: Abby en Blake

Liefde in Twin Bridges: Jacob en June

Liefde in Twin Bridges: Duke en Ian

De "Twin Bridges" serie
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Debra Eliza Mane

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman & Chinouk Thijssen

Eerste druk november 2019

ISBN 978-94-63982-00-9

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

'Hou 'm vast!' riep Jacob. Ja, hij had makkelijk praten, hij stond erbij en keek ernaar. Nathan gooide zijn gewicht achterover en klemde zijn benen om de schouders van de bonk spieren onder zich.

Hij had terug willen roepen dat hij zijn best deed, maar op dat moment vloog het paard weer met vier benen tegelijk de lucht in. Jacob klemde zijn vingers zo stevig rond het touw dat aan de singel vastzat dat hij bang was dat ze zouden breken. Hij lag bijna achterover op de op en neer springende billen van het paard, dat hem met alle mogelijkheid van zijn rug wilde werpen. Jacob had hem een eigen paard beloofd, maar dan moest hij hem wel zelf inrijden. Enige spijt dat hij niet voor de kleine vos gegaan was had hij nu wel; dat dier had er een stuk tammer uitgezien dan deze *buckskin* hengst.

Weer schoot het dier de lucht in en daarna stootte het in volle vaart langs de hekken van de roundpen. Rennen was goed; heel goed. Dat was het eerste teken dat hij het gewicht op zijn rug begon te accepteren. Dus Nathan spoorde het dier aan, om hem nog sneller te laten galopperen. 'Kom op, jongen,' riep hij en hij trok zichzelf een stukje overeind,

zodat hij niet meer lag op het paard, maar zat, zoals het hoorde. De hengst briepte luid, stopte, draaide en schoot de andere kant op. Nathan verloor door die onverwachte wending bijna zijn evenwicht, wat een gillette van de dames opleverde die naast Jacob, Ian en Blake stonden. Er was niemand die níét wilde zien hoe hij stof zou gaan happen. Toch leek het erop dat ze weleens minder zouden gaan lachen dan ze van tevoren verwacht hadden. Nathan zat nog altijd op de rug van *An Affair to Remember*, wat een belachelijke naam was voor een paard. Dus noemde hij hem Remy. Hij vroeg zich af bij wie Jacob met zijn hoofd gezeten had toen hij het dier bij zijn geboorte deze naam gegeven had. Ze moest wel heel bijzonder geweest zijn. Daar de hengst waarop hij nu balanceerde nu zes jaar was, moest het bijna wel de biologische moeder van Zachary geweest zijn. Al wist je het bij Jacob nooit zeker; hij was nogal een man van onenightstands. Dat was hij in elk geval geweest, voordat hij June leerde kennen.

De warme zomerzon brandde op Nathans rug, al kwam het zweet vooral door de bonk testosteron die nog steeds geen vrienden met hem wilde worden. Remy bokte opnieuw, en nog eens, en nog eens. Toen hij in de lucht een draai maakte en over zijn eigen voorbenen struikelde toen hij neerkwam was Nathan de enige die nog even in de lucht bleef hangen. Met een enorme smak werd hij tegen de houten omheining van de roundpen gesmeten. Duisternis en sterretjes... ja, er waren sterretjes, ze drongen zijn hoofd binnen, al was de pijn in zijn rug het ergste. Nathan rolde onder de planken door en de zandcirkel uit, zodat Remy hem niet overhoop zou lopen. 'Verdomme!'

'Gaat het?' klonk de stem van Jacob.

Nathan wreef met zijn handen over zijn gezicht en opende voorzichtig zijn ogen. De felle zon stak in zijn

hersenen alsof die hem alsnog wilde vermoorden. Diverse schimmen wiebelden boven hem.

‘Nathan?’

‘Ja, het gaat,’ gromde hij van de pijn. ‘Geef me even een minuutje en dan stap ik er weer op.’

‘Dat lijkt me niet verstandig.’ Duke bukte naast hem en pakte zijn hand. ‘Ik denk dat jij je portie wel gehad hebt voor vandaag.’

Nathan wilde haar gelijk geven, al wist hij ook dat hij Remy niet mocht laten winnen. Als hij er nu niet weer op stapte zou het dier zich nooit aan hem overgeven. ‘Ik ben erger gewend, niets aan de hand.’ Nathan kneep gemoedelijk in Dukes hand en trok hem toen los, zodat hij overeind kon komen. Een paard temmen was niets vergeleken met vechten in vijandig gebied. Hij kon dit. Hij had de dood al vaker in de ogen gekeken en de bruine ogen van Remy waren niets vergeleken met de rode van de duivel.

Jacob grijnsde tevreden naar hem. Het was bizar hoeveel zijn neef op hem leek. In de eerste weken dat hij op de ranch was geweest was hij regelmatig geschrokken als Jacob ineens om een hoek stapte. Het was alsof hij zichzelf zag in een ander leven. Al leefde hij dat leven nu ook; een soort van, dan. Jacob was de eigenaar van Big Hole River Ranch, hijzelf was niet meer dan een stalhulp. Toch behandelde Jacob hem als een gelijke. Hij was absoluut geen man die te koop liep met de miljoenen op zijn bankrekening. Hij werkte even hard, misschien nog wel harder.

Nathan klopte zijn lederen *chaps* af en rechtte zijn pijnlijke rug. ‘Daar ga ik weer.’ Hij draaide zich naar het paard, dat hem vanaf een afstandje luid snuivend aankeek. Zo te zien was hij ook niet meer zo ongeschonden als voor hun eerste ronde. Zijn gespierde lichaam was nat van het zweet en warme dampwolken hingen boven zijn champagnekleurige

vacht. Zijn zwarte manen werden opgetild door een zucht wind en zijn reebruine ogen waren verankerd met die van Nathan. Het was werkelijk een schitterend dier. En hoelang hij zich ook zou blijven verzetten, Nathan wist zeker dat het zijn paard zou worden, al viel hij er nog honderd keer af.

Nathan kroop tussen de horizontale planken door en stak zijn hand uit naar Remy. 'Het is goed, kom maar.' Remy leek echter niet overtuigd. Nathan haalde daarom wat brokken uit zijn broekzak en stak zijn hand toen nog eens uit. 'Kom, Remy.'

De hengst snoof en zijn oren draaiden oplettend naar voren toen hij de geur van de brokken oppikte. 'Kom het maar halen.'

Voorzichtig stapte Remy op hem af en pakte de brokken uit zijn hand. Nathan schoof zijn hand onder zijn halster en klemde het leer tussen zijn vingers. 'Goed zo, rustig maar.' Met zijn vrije hand, waar zojuist de brokken nog in zaten, streelde hij het dier over zijn hals. Remy zette nerveus een stap opzij toen Nathan zijn rug streelde. 'Stt...' suste hij het dier. 'Het komt goed.' Hij bleef hem daar aaien tot hij gekalmeerd was. Daarna gaf hij hem aan Jacob over en klom hij zelf op de omheining, zodat hij weer plaats kon nemen op de ruim vijfhonderd kilo wegende bonk spieren.

Jacob begeleidde Remy naar de omheining. Hij grijnsde nog altijd. Jacob had zowat zijn hele leven rodeo's gereden. Remy was voor hem een puppy. Hij was zelf stieren van negenhonderd kilo gewend. Zijn vrouw June, die zelf regelmatig in een rolstoel zat omdat ze ziek was, had hem echter gesmeekt ermee te stoppen omwille van hun zoon Zachary. Als Jacob verkeerd terecht zou komen en ook afhankelijk werd van een paar wielen, zou dat het opvoeden van een vijfjarige niet gemakkelijker maken. En bizar genoeg had hij direct naar haar geluisterd. Nathans neef had bekendgestaan om zijn wilde leven en niemand had verwacht dat hij ooit

getemd kon worden. June had het echter voor elkaar gekregen. Jacob was nu een keurige echtgenoot en vader. Al zag je aan de glinstering in zijn ogen dat hij bleef genieten van dit soort wilde spelletjes.

Nathan vroeg zich af of er voor hem net zo'n toekomst in het verschiep lag. Hij wist alleen niet zeker of hij het nog wel aandurfde zijn hart aan een vrouw te geven.

'Komt u maar.' Jacob zette Remy voor hem neer en streelde het dier geruststellend over zijn neus. 'Remy is klaar voor de tweede ronde.'

'En de laatste,' zei Nathan vol goede moed. Deze keer zou hij winnen. Voorzichtig legde hij zijn been over de rug van het dier en wikkelde hij het touw weer rond zijn hand. Remy briede en drementelde nerveus toen Nathans gewicht weer op zijn rug belandde. Jacob hield hem echter stevig vast; voor nu dan. Over een paar seconden zou hij hem loslaten en dan stond hij er alleen voor.

'Klaar?' Jacob keek hem aan.

Nathan knikte. 'Klaar!'

Jacob liet de hengst los en dook opzij toen Remy wild bikkend de ring in vloog. 'Achterover!' riep hij. 'En klem jezelf niet te houtterig vast. Ga mee in zijn beweging.'

Nathan liet zijn verkrampte benen een beetje ontspannen en zijn lichaam met de wilde bewegingen van Remy mee gaan. Zo ging het inderdaad beter, al was het nog steeds geen feestje. De klappen die zijn toch al pijnlijke rug te verduren kreeg schoten door tot in zijn hoofd, waar de sterren nog altijd aan de hemel stonden. Remy was duidelijk uitgerust door hun korte pauze en gaf hem de volle laag.

'Je kan het, ome Nathan!' hoorde hij het engelachtige stemmetje van zijn kleine achterneefje roepen, die bij zijn moeder op schoot geklommen was zodat hij kon zien uit welk hout zijn 'ome Nathan' gesneden was. Nathan gaf Remy de sporen en jutte hem op. Het was nu of nooit. Als hij er

weer af zou vallen, kon hij het wel vergeten er nog eens op te klimmen. Zijn lichaam had vandaag duidelijk genoeg te verduren gehad.

Nu hij de bewegingen van de hengst door begon te krijgen was het enkel nog kijken wie de langste adem had. Remy schoot nog een keer met al zijn benen tegelijk de lucht in, bolde zijn rug en stuiterde nog een paar keer door toen hij de grond weer raakte. Daarna galoppeerde hij nog een ronde of tien linksom en een ronde of vijf rechtsom en toen liet hij zijn hoofd zakken en vertraagde hij zijn pas. 'Zo is het goed,' fluisterde Nathan tegen het paard en hij streelde hem voorzichtig over zijn hals. Een enorm gevoel van triomf schoot door zijn lichaam toen het dier proestte en rustig verder draafde. 'Zo is het goed, jongen.'

Zeven paar vrolijke ogen keken hem aan toen hij langs zijn toeschouwers draafde. Ze hadden vast voor hem geapplaudisseerd als ze Remy daarmee geen schrik zouden aanjagen, dus Nathan verzon het applaus erbij. Zo te zien had hij het respect van zijn achterneefje Zachary en alle andere toeschouwers gewonnen. Nu was hij in hun ogen net zo stoer als Jacob en de andere mannen. Het was alsof hij gedoopt was tot cowboy, en dat was misschien precies wat hij nodig had om zijn verleden achter zich te kunnen laten.

HOOFDSTUK 2

'Ik zoek een baan.' Becky Clark hing met haar armen op de bar en keek de blondine die erachter stond aan.

Lucy-Jane heette ze, als ze het naamplaatje op haar enorme boezem mocht geloven. Al was ze vooral afgeleid door de enorme voorgevel van de vrouw die zowat uit haar shirt sprong. Die borsten had ze nooit van God gekregen.

Lucy-Jane leek echter net zo afgeleid door de kleine borsten van Becky, die amper terug te vinden waren in haar shirt, wat een ongemakkelijke borstenkijksituatie opleverde. Daarom trok Becky haar ogen los van de cup G-igantisch van Lucy-Jane en richtte ze haar blik weer omhoog naar haar gezicht. De blondine was echter nog niet klaar met haar inspecteren en schudde haar hoofd afkeurend. 'Jij bent niet geschikt voor een baan in Hooters.'

Becky trok haar wenkbrauwen op. 'Waar baseer je dat op? Ik heb horeca-ervaring en ik kan hard werken.'

'Ja, maar je hebt geen...' Lucy-Jane legde haar handen rond haar borsten en schudde ermee. Ze hoefde haar zin niet

eens af te maken, Becky begreep haar meteen. 'Wij nemen alleen vrouwen aan die van mannen dikke fooien krijgen.'

'Dus omdat ik geen siliconen heb, mag ik hier niet werken?' Becky kon haar oren niet geloven. Was dat echt de reden?

'Je haar is ook stom en die piercings kunnen echt niet.' Lucy-Jane pakte een bierglas en vulde het voor een klant die naar haar seinde vanaf een tafeltje.

Becky was direct klaar met de opmerkingen van de blonde en sprong van de barkruk. Ze liet zichzelf niet nog verder beledigen door die bimbo. Kwaad schoof ze de kruk aan en gaf ze Lucy-Jane nog een valse blik. Ze hoopte dat haar siliconen zouden smelten in de hete zomerzon die buiten de wereld liet gloeien. Ze draaide zich van de blonde af en maakte aanstalten Hooters te verlaten.

'Ben je op zoek naar groot geld?'

Abrupt bleef Becky staan. Groot geld? Ze hoefde niet perse rijk te worden, maar ze was het eigenlijk wel zat om elke maand elk dubbeltje om te moeten draaien zodat ze kon overleven. Ze draaide zich terug naar Lucy-Jane en zette een stap haar kant op. 'Hoezo?'

'Ik vertel het je alleen als je voor mij ook wat mee terug brengt.'

Becky lachte spottend. 'Waarom zou ik dat doen? Ik ken je niet eens en ik ben ook niet erg gecharmeerd van je.'

Lucy-Jane haalde haar schouders op. 'Oké, dan niet. Doeit, daar is de deur.' Ze stak haar gemanicuurde vinger uit naar de uitgang en vulde een tweede glas met bier uit de tap zonder Becky nog aan te kijken.

Shit. Becky voerde inwendig een strijd tussen aardig blijven of kwaad worden. Zo te merken was het geen legaal klusje dat Lucy-Jane haar aan probeerde te smeren. Al moest haar dat er niet van weerhouden het aan te nemen. Ze leefde al zo lang op de straat dat ze wat wel en niet mocht van de

wet allang aan haar laars gelapt had. Toch nam ze zichzelf elke ochtend weer voor iets te gaan maken van haar leven. Deed ze er wel verstandig aan om verder te vragen?

Haar maag knorde, wat haar eraan herinnerde dat ze al sinds gisteravond niets meer gegeten had.

'Je krijgt een burger van het huis als je naar me wilt luisteren,' zei Lucy, die de luide grom van haar maag blijkbaar ook gehoord had.

Becky liet zich met een zucht op de barkruk zakken waar ze zojuist vanaf gesprongen was. 'Oké, maar ik ga nog nergens mee akkoord.' Wat het ook was, ze had honger en die burger kon daar een einde aan maken.

Lucy-Jane glimlachte naar haar en bracht de biertjes naar de mannen aan de tafel. Toen ze terugliep, bestelde ze een Big Hootie met extra friet voor Becky en leunde ze nonchalant tegen de bar. 'Waar kom je vandaan?'

Becky haalde haar schouders op. 'Overal en nergens.'

'Hmm,' Lucy-Jane knikte. 'Ben je weleens in Twin Bridges geweest?'

Twin Bridges? Becky schudde haar hoofd. Ze had er zelfs nog nooit van gehoord. Dat was vast een enorm gehucht; wachtte daar groot geld op haar? Moest ze naar goud gaan zeven in een riviertje of zo?

Lucy-Jane pakte een bord aan van iemand uit de keuken met daarop een enorme burger en friet, en schoof het onder Becky's neus. 'Twin Bridges ligt hier een uur of drie vandaan, met de auto dan. Met de bus doe je er een halve dag over.'

Becky nam een gulzige hap van haar burger. Alles wat ze binnenkreeg was meegenomen. Ze kauwde het zacht en slikte het door waarna haar maag het eten dankbaar tot zich nam. 'Wat is er dan in Twin Bridges?'

'Niet wat, wie.' De blondine boog zich naar Becky toe en fluisterde: 'Er woont daar een stinkendrijke rancher die vrouwen als ontbijt nuttigt. Duik één keer met hem het bed

in, roep een week of tien later dat je zwanger bent en pers hem af.'

Becky's mond stopte direct met het wegkauwen van een tweede hap. Zag ze eruit als een hoer? Had Lucy dit soms ook gedaan bij die arme man?

'Kijk niet zo dom,' zei Lucy-Jane. 'Ik weet echt wel dat je het aan het overwegen bent.'

'Vergeet het maar.' Becky schudde haar hoofd. 'Ik heb heel wat rottigheid uitgehaald in mijn leven, maar daar begin ik niet aan.'

Lucy drukte een telefoon onder haar neus met daarop een foto van een prachtige man. Zijn ijsblauwe ogen drongen de hare binnen en lieten haar zich bijna verslikken in haar burger. Wauw, die kerel was onweerstaanbaar. 'Zoals je kunt zien is het geen straf met hem het bed in te duiken.'

Becky nam een nieuwe hap van haar burger en propte er wat friet bij. Het gesprek met Lucy-Jane liep ten einde en ze had nog steeds honger. Met zo'n man het bed delen was zeker geen straf, maar kom op, ze kon het echt niet maken een zwangerschap te faken en zijn geld af te pakken.

'Hij barst van het geld, hij mist het echt niet.' Lucy-Jane leek haar gedachten te lezen.

'Dan doe je het toch zelf,' zei Becky toen ze haar eten weggeslikt had en vlug daarna nog een hap nam.

'Ik kan daar niet meer heen. Er is het een en ander gebeurd waardoor ik geen stap meer op die ranch wil zetten.'

Becky snoof. 'Je hebt hem al bedonderd dus?'

'Nah, een klein beetje, maar dat is niet de reden. Zijn zoon is het kind van mijn zus en ik wil nooit meer iets met dat stinkende mormel te maken hebben. Straks geeft-ie hem weer aan me terug...' Ze gruwelde en trok een vies gezicht, alsof het kind naar koeienpoep rook.

Becky had nog nooit zo vaak haar hoofd geschud en zo erg van iemand gewalgd als van Lucy-Jane. En haar zus, die

blijkbaar het zwangerschapstrucje al eens bij Jacob uitgehaald had. Al had zij die zwangerschap duidelijk niet verzonnen. Nee, erger nog: ze had die arme kerel zo het ventje in de schoot geworpen, samen met Miss dubbel G hier voor haar.

‘Vergeet het maar.’ Becky pakte een hand vol friet en wat er over was van haar burger en liep Hooters uit, zonder nog om te kijken naar de vrouw die waarschijnlijk door de duivel uitgebroed was.

Buiten aangekomen zocht ze om zich heen. Welke zaak zou ze nu in lopen op zoek naar een baan? Misschien kon ze het casino verderop nog proberen? Ze at al lopend de frietjes uit haar hand en wikkelde daarna de half afgekloven burger in een zakdoek die ze in haar rugtas had zitten. Een schone welteverstaan. Nou ja, soort van. De laatste keer dat ze een wasserette bezocht had was, ehmm...

Ze schudde haar hoofd. Wat maakte het ook uit? Ze had haar neus er niet in gesnoten, daar was ze zeker van. Ze kon de burger maar beter bewaren, zodat ze straks ook nog iets had. Het was niet dat ze helemaal geen cent meer had, maar elke dollar die ze niet aan eten uit hoefde te geven was er eentje. Het leven op de straat had haar geleerd elk klein ding te waarderen; zo ook een koud geworden burger als diner, verpakt in een niet meer zo heel erg schone zakdoek.

Vol goede moed stapte Becky het casino in en op de man af die achter de balie stond af. ‘Hello sir,’ zei ze zo keurig mogelijk. ‘Ik ben op zoek naar werk.’

De man scande haar, net zoals Lucy-Jane – die beter Lucifer genoemd had kunnen worden – net gedaan had, al bleef hij niet bij haar borsten hangen, maar bij de piercing in haar neus. Of het waren de ringetjes in haar oren, of de kleurige tattoos die vanaf haar armen doorliepen tot in haar hals. Het kon ook haar roze haar zijn, dat in een rommelige staart gebonden zat. Waarschijnlijk was het alles bij elkaar. Becky’s

schouders zakten al naar beneden. Natuurlijk werd ze nooit aangenomen in een deftig casino.

‘Sorry,’ zei de man, zoals ze wel verwacht had. ‘Wij hebben niemand nodig.’

‘Oké, bedankt.’ Becky droop af en liep zonder hoop het casino weer uit. Dit was al de zoveelste plek waar ze afgewezen werd. Niemand zag dat onder haar ietwat ruige uiterlijk een vrouw zat die echt wel probeerde iets van haar leven te maken.

Met een plof liet ze zich op een parkbankje zakken en viste ze de burger weer uit haar tas. Hij moest maar dienen als troostvoer in plaats van als avondeten.

De ijsblauwe ogen van de man op de foto van Lucifers telefoon drongen haar gedachten binnen. Zou hij niet gewoon op zoek zijn naar een lieve vrouw? Had zijn zoontje nu wel een moeder? Was dat wel een functie waar zij naar wilde solliciteren? Zuchtend liet ze zich onderuitzakken. Die heerlijke rancher zag haar vast niet staan, zoals elk fatsoenlijk mens op deze aardbol. Ze moest zichzelf niets in haar hoofd halen. Toch bleef de gedachte aan het kereltje in haar hoofd zitten. Je kon een kind toch niet zomaar dumpen bij een vader die er waarschijnlijk helemaal niet om gevraagd had? Die Lucy en haar zus waren echt ziek in hun hoofd. Hoe verzon je zoiets?

Becky rommelde in haar tas en telde de dollars die ze nog had. Was het genoeg voor een buskaartje naar Twin Bridges? En moest ze dat wel doen? Natuurlijk ging ze niemand bedonderen, maar ze kon er op zijn minst even een kijkje nemen. Ze wilde de goddelijke kerel eigenlijk weleens in het echt zien, dan kon ze meteen uitzoeken hoe het met het arme kind zat dat gedumpt was als oud vuil. Net zoals zijzelf jaren terug gedumpt was omdat haar moeder haar niet meer wilde hebben.

Becky klemde het geld in haar vuist. Misschien waren de

mensen in Twin Bridges wel ruimdenkender dan hier in Missoula. Wie weet kon ze daar wel ergens een baantje vinden. Er moest toch iemand zijn die haar een normaal leven gunde? Ze was het rondzwerven zo zat, ze verlangde naar een thuis en naar een fatsoenlijke baan, want alles wat ze tot nu toe gedaan had was niets voor op haar cv.

HOOFDSTUK 3

Nathan baadde in het zweet toen hij als een haas zijn bed uit sprong. Er ging geen nacht voorbij of hij werd zo opgejaagd wakker. Het was nog een wonder dat hij er niet in bleef. Zijn hart bonkte luid in zijn borstkas en in zijn hoofd, terwijl al zijn ledematen trilden van de adrenaline die door zijn lichaam raasde. Tranen stroomden over zijn wangen en zijn ademhaling raspte. Om zichzelf te kalmeren ijsbeerde hij door de kleine slaapkamer van zijn appartement. Hij hoopte maar dat hij Ian en Duke niet wakker geschreeuwd had, die in het appartement naast het zijne sliepen.

Diep in, en weer langzaam uit... Nathan gleed met zijn handen in zijn lange haar en trok eraan om zijn hersenen af te leiden van de geestelijke pijn die dit allemaal veroorzaakte.
In en uit...

Nadat zijn hersenen eindelijk beseften dat hij hier veilig op de ranch was, werd ook zijn lichaam rustiger. Blijkbaar was zijn doop tot cowboy niet voldoende geweest. Nathan was 's nachts als hij sliep nog altijd zichzelf, met alle herinneringen en angsten die daarbij hoorden.

Met slepende benen zocht hij zijn weg naar de badkamer. Het was waarschijnlijk pas een uur of vier in de ochtend; toch kon hij niet terug zijn bed in. Hij zou het zweet van zijn lichaam wassen en daarna naar de stal gaan zodat hij zijn hoofd leeg kon maken tussen de paarden. Daar genoot hij elke ochtend, na een nacht als deze, met volle teugen van. Het werk op de ranch was misschien precies wat hem gered had.

Het was bizar hoe liefdevol hij opgenomen was door zijn oom Olivier en tante Delores. Hij had nooit gedacht dat ze hem niets kwalijk namen, omdat zijn vader al hun dromen had verwoest. Hij had zelf altijd het gevoel gehad dat hij de fouten van zijn vader uiteindelijk moest bekopen, ondanks het feit dat hij pas vier jaar oud was toen zijn vader na de dood van zijn moeder de ranch van Olivier in brand stak uit pure jaloezie.

Deze mensen hadden hun hart echt op de juiste plaats. Olivier had hem zelfs in zijn armen gesloten en gezegd dat hij hem als zijn eigen zoon zag. Zelfs nadat Nathan voor de nodige onrust had gezorgd, omdat hij er niet zeker van was dat hij welkom was.

Delores en Olivier waren samen met hun tienerdochter Daisy een dikke maand geleden verhuisd naar het kleine huisje een paar kilometer naar het oosten, waar ooit zijn opa en oma gewoond hadden. De opa en oma die hij alleen op foto's gezien had omdat hij ruim dertig jaar bij het afgestoten deel van de familie gehoord had.

Nathan zuchtte de laatste spanning uit zijn lichaam. Zijn leven zou er zo anders hebben uitgezien als zijn moeder niet gestorven was. Dan was zijn vader niet doorgeslagen en had hij een grote familie gehad in plaats van het eenzame leven dat hij geleefd had. Dan was hij waarschijnlijk ook nooit het leger in gegaan, wat hem alleen maar meer beschadigd had.

Gelukkig was Jacob net zo'n goede vent als Olivier. Na het vertrek van zijn ouders was hij heer en meester over de

ranch en hij had Nathan ervan verzekerd dat hij bij hem net zo welkom was en hij heel graag wilde dat hij bleef. Het zag er niet naar uit dat Nathan zich ooit nog zorgen hoefde te maken of hij wel een plaats in de wereld had. Hij had eindelijk de familie teruggevonden waar hij zijn hele leven zo naar verlangd had. Hij zou zich echter pas écht rustig kunnen voelen als hij het verleden achter zich kon laten, al had hij het vermoeden dat hij het altijd bij zich zou blijven dragen. Wat hem overkomen was, was te groot om zomaar weg te stoppen.

Het warme water spetterde doelloos op de douchevloer. Nathan schudde zijn hoofd leeg en stapte onder de straal. Het water spoelde al het angstzweet van zijn lichaam en nam het mee het putje in, en daar mocht het blijven, vond Nathan. Hij wilde het nooit meer voelen. Toch zag hij nu al op tegen de volgende nacht omdat hij wist dat de nachtmerries terug zouden komen, zoals ze dat al jarenlang elke nacht deden.

Na een paar minuten stapte hij weer onder de douche vandaan en draaide hij de kraan dicht. Voorlopig was het nog geen nieuwe nacht. Vandaag werd vast een mooie dag, ondanks het feit dat hij al zo vroeg begonnen was. Vanmiddag zou hij een zadel op Remy leggen en kijken of hij dan weer op zijn rug kon klimmen, zodat hij eindelijk zijn eigen rijpaard zou hebben, zoals iedereen dat hier had. Hij keek nu al uit naar de ritten die hij samen met Remy ging maken.

Nathan droogde zichzelf vluchtig af en gaapte naar zijn eigen spiegelbeeld. Zijn lange haar hing druiwend over zijn brede schouders, die vol zaten met tatoeages die doorliepen tot aan zijn polsen en op zijn rug samenkwamen. Zijn tatoeages hadden niet echt een betekenis, op die twee kleine net onder zijn sleutelbeen na.

Nathan kamde zijn lange lokken. Hij had zijn haar niet meer geknipt na zijn diensttijd. Hij was bang dat een kort

kapsel hem weer de man zou maken die hij toen was, dus liet hij het zo. Hij knoopte er een elastiek in en liet de natte staart op zijn rug hangen. Zijn baard had hij wel afgezworen. Hij zag hem echter nog steeds doordat de stoppels op zijn huid zo donker waren dat hij altijd een grijs waas op zijn kaken had. Hoe vaak hij zich ook schoor, hij kreeg het nooit helemaal weg. Volgens Jacob was het een Brooksgave. Iets waar alle vrouwtjes dol op waren. Nathan leek dan wel enorm veel op zijn neef, qua karakter konden ze niet meer van elkaar verschillen. Ze waren als water en vuur. Jacob was zelfverzekerd, vooral als het om vrouwen ging. Nathan had die gave helaas niet. Hij dook liever weg als hij een schitterende vrouw zag.

Nadat hij zich aangekleed had en een bak koffie achterover had geslagen stapte hij zijn appartement uit en de stal in. Heerlijke rust overheerste. De meeste paarden sliepen nog, een enkeling scharrelde door het stro of hing dromerig met zijn hoofd uit het raam om van de zon te genieten die haar eerste stralen al boven de bergen uit liet komen. Ja, het leven was hier goed en Nathan was dankbaar voor elke dag die hij hier mee mocht maken. Hij liep door naar de hooiwagen en sneed een pak kuilgras open, zodat hij de paarden hun ontbijt kon brengen. De fris zoetzure lucht die uit het pak ontsnapte drong zijn neus binnen. Ondanks het feit dat het een vreemde geur was, kon hij wel begrijpen dat de paarden ervan smulden. Zacht gehinnik galmde dan ook door de stal toen de geur zich verspreidde.

‘Goedemorgen, jongens.’ Nathan trok de kar langs de boxen en ondanks het feit dat menig paard al wat pikte voor het in zijn ruif zat, ging het voerrondje er rustig aan toe. Daarna schoof hij de grote staldeuren open en trok hij de kar mee naar de paddock waarin alle jonge paarden stonden die ingereden moesten worden, voordat ze de verkoop in gingen. Daar hadden ze deze zomer nog een hele klus aan, want het

waren vruchtbare jaren geweest op Big Hole River Ranch. Er waren zeker een stuk of twintig jonge dieren die ze bij elkaar gedreven hadden om ze klaar te stomen voor het leven als rijdier. Maar de mooiste was zijn Remy. Als een koning tussen de vos-, zwart- en bruinkleurige paarden stond hij daar, met zijn vacht die in de opkomende zon glom als goud. Zijn zwarte manen, staart en benen, die schitterend afstaken bij de kleur van de rest van zijn lichte vacht, gaven hem nog dat kleine beetje meer koninklijks. Hij was de Jacob van de kudde. De hengst die iedereen in kon palmen met alleen zijn blik.

‘Je bent er weer vroeg bij.’ Jacob kwam naast hem staan. Hij was ook geen persoon om lang op bed te blijven liggen.

‘Het zal wel een Brooks-trekje zijn,’ grapte Nathan. ‘Ik vind het heerlijk om ’s morgens door de stal te lopen als er nog niemand is.’

Jacob knikte instemmend, wat Nathan een beetje ongegrust maakte. Verpeste hij nu elke ochtend het ritueel van zijn neef door hem voor zijn voeten te lopen? ‘Ik wil me er niet te veel mee bemoeien,’ zei Jacob op doodkalmte toon. ‘Maar Duke belde me net op. Ze maakt zich zorgen om je. Ze hoort je ’s morgens vaak nogal luid wakker worden.’

Nathan kromp ineen. *Shit*. ‘Het spijt me.’ Hij draaide zich naar Jacob en zocht naar zijn ijsblauwe ogen onder de donkere rand van zijn hoed. ‘Ik... ehm...’ Tja, wat kon hij zeggen? *Ik zal proberen rustiger te doen? Ik zal niet meer zo gillen?* Dan dacht Jacob straks nog dat hij het expres deed en dat hij een gestoorde maniak was.

‘Heeft het te maken met je tijd in het leger?’ Jacob leek nog altijd de kalmte zelf. Hij legde zijn armen op de houten omheining en sloeg ze over elkaar. ‘Het lijkt me dat je zo’n verleden niet zomaar achter je kan laten.’

Nathan knikte en kwam naast Jacob hangen. En ondanks het feit dat het niet de hele waarheid was, was het voldoende

om een excuus te hebben. 'Ik heb soms nachtmerries over dingen die ik meegemaakt heb,' zei hij zacht. 'Maar ik wil liever dat niemand dat weet.'

Jacob knikte zonder zijn blik van de paarden voor hen af te halen. 'Heb je er weleens met iemand over gepraat?' Hij draaide zijn gezicht rustig naar Nathan toe en keek hem vragend aan. Toen hij geen antwoord kreeg, draaide hij zijn hele lichaam Nathans kant op. 'Ik zal niemand iets vertellen, maar het is niet goed om dingen op te kroppen. Misschien moet je eens met Duke gaan praten. Zij heeft dertien jaar lang iets bij zich gedragen wat ze al veel eerder had moeten vertellen. Wij hadden allemaal klaargestaan om haar te helpen, en dat staan we ook voor jou.'

Nathan was ontroerd door het aanbod. Toch wist hij niet of hij ooit aan iemand kon vertellen wat zich allemaal in zijn hoofd afspeelde terwijl hij sliep. 'Bedankt. Ik zal het overwegen.'

Jacob sloeg hem op zijn schouder en kneep er even in, daarna draaide hij zich bij hem vandaan en liep hij op zijn dooie akkertje terug de stal in. Nathan benijdde hem. Jacob was de man die hij had willen zijn, maar nooit geworden was.